ՆՈՐ ՇԷՆՔԻ ԿԱՌՈՒՑՄԱՆ ՅԱՆՁՆԱԽՈՒՄԲԸ

Պ. Արշաւիր Կլորիկեան՝ Նախագահ, Հ. Յարութիւն Պզտիկեան՝ Քարտուղար, Պ. Կարպիս Թոմասեան՝ Գանձապահ, Տէր եւ Տիկ. Երամեան Նորայր, Տէր եւ Տիկ. Պաթմանեան Յակոբ, Տէր եւ Տիկ. Տէր-Պօղոսեան Աբգար, Տէր եւ Տիկ. Ֆրետերիք Ֆէյտի, Պ. Ժորժ Կառվարենց, Պ. Վարդգէս Պաղտասարեան

Վերջին տարիներու ընթացքին նոր զարթօնք մը սկսաւ երեւան գալ, մանաւանդ նոր սերունդին մէջ, ու մեր պատուական ընտանիքներու բոյնին մէջ ազգային զգացումը կանթեղի տակէն սկսաւ կայծորիկներ արձակել. Մեսրոպեան բարբառին կարօտը ծարաւ բերաւ տոհմային դաստիարակութեան։ Խելահասօրէն ըսկըսան ըմբռնել թէ ազգապահպանման միակ միջոցը ճուլումին դէմ՝ էր ազգային վարժարանը։

Առաջնորդուած այս գաղափարէն եւ զգացումէն, անվարան առաջնորդեցին իրենց զաւակները՝ ուր որ կար ազգային վարժարան մը, գիտնալով թէ հոն եւրոպական մշակոյթին հետ ազգայինը կը զուգընթանայ, ու մանուկը կը կերտուի որպէս ճշմարիտ մարդ եւ ճշմարիտ հայ։

Վարժարանիս արձանագրութեան դիմումները եղան քաջալերական, եւ հակառակ ներկայ դարուն դաստիարակչական դժուարին գործին, Տեսչութիւնս յանձն առաւ ամէն զոհողութիւն՝ չմերժելու ո՛չ մէկը։ Հակառակ այս բարի կամքին, նիւթական տեղի սղութիւնը հրամայական էր, ու չկար կարելիութիւն ընդառաջ երթալու։

Յետ Վարժարանիս համակիրներու եւ ազգային ոգիով օժտուած անձերու խորհուրդին, Տեսչութիւնը որոշեց կառուցանել նոր յարկաբաժին մը։ Իր առաջին նիստը գումարեց 17 Մայիս 1972ին, եւ կազմեց Յանձնախումբ մը նոր շէնքի կառուցման, նախագահութեամբ Պր. Արշաւիր Կլորիկեանի, նախկին աշակերտ Սամուէլ Մուրատեան Վարժարանին, որոնք եռանդով եւ անձնուիրութեամբ լծուեցան ապահովելու նիւթական միջոցները։ Երկար չտեւեց լումաները ամբողջացնելու. հայ ժողովուրդը անյապաղ, ունեւորներ իրենց վեհոգի եւ ազգային զգացումը անգամ մը եւս փաստեցին, թէ գիտեն անոնք քաջալերել ազգային գործերը, եւ գիտեն անհրաժեշտութիւնը տոհմային ուսման եւ դաստիարակութեան։